சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சித்தாந்தம்.

தொகுதி ௬.] 1917௵ ஜூலை௴ [பகுதி ௭.

சாந்தோக்யோபநிஷத்து

நான்காம் பிரபாடகம்.

௬. அப்பிரமசாரி இரண்டு சதுரர்களை நோக்கிச் சொல்லுகிறார். யாரோவொரு தேவனிருக்கிறான். அவனெல்லாவற்றையும் புசிக்கின்றவன். உலகத்தைக் காக்கின்றான். அதிகவொளியோடு விளங்குகிறான். இத்தகையவனை மனிதர்கள் கவனிக்கிறதில்லை. இவ்வன்ன மனைத்துமவனுக்கேயிருக்க, அவனுக்கன்னங் கொடுக்கப்படவில்லை.

௭. கேட்ட சௌனகர் யோசித்து, தேவர்கட்கும் மனிதர்கட்கும் உற்பத்தி ஸ்தானமாயுள்ளவர், வலிவானபல்லுடையவர், புசிக்கத்தகுந்தவர், அதிமேதாவி. இத்தகைய அவர் மகிமை மிக வுயர்ந்தது. அன்னமுமவரே, அத்தாவுமவரே, எங்கட்குத் தெரியும் பிட்சையிடுவோம் என்றனர்.

௮. பிட்சையிட்டனர், அவர்வாயு, அக்கினி, சூரியன், சந்திரன், ஜலம், பிராணன், வாக்கு, நேத்திரம், செவி, மனதுகூடிய விராட், அன்னமாகியவரே. எல்லாம் இவற்றால் காணப்படுகிறது, எல்லாமிவற்றிற் காணப்படுகிறது, இங்ஙனம் எவன் காணப்படுகிறானோ அவனே அங்காதன்.

கண்டம் ௪.

௧. ஜாபாலன் என்ற சத்தியகாமன் தனது தாயாராகிய ஜாபாலாவை நோக்கி நான் பிரமசரிய நிலையைக்கொள்ளப் போகிறேன், எனது கோத்திர மென்னவென்றான்.

௨. உன் கோத்திர மெனக்குத்தெரியாது, நான் பலவிடங்களில் வேலைசெய்துவந்தேன், யௌவனத்தி லுன்னைப் பெற்றேன், நினது பெயர் சத்தியகாமன், எனது பெயர் ஜாபாலா இவற்றை யாரிடத்துஞ் சொல்லுக.

௩. அவன் ஆரிதகுமரர் என்ற கௌதமரிடஞ் சென்று பிரம சரியத்தை யனுட்டிக்கத் தங்களிடம் வந்தேனென்றான.

௪. அவர் உன் கோத்திர மென்னவென்றனர். எனக்குத் தெரியாதென்றனன். தாய் சொன்னதையும் சொல்லினன்.

௫. பிராமணன்தானெனமதித்து, சமித்தைக் கொண்டுவரச்சொல்லி உபநயனஞ் செய்வித்து, ஐய! இளைத்துள்ள நூறுமாடுகளையும் கொண்டுபோய மேய்த்துக்கொண்டிரு, அவை ஆயிரமாகப் பெருகியபின் இங்குவா வென்றனர். அங்ஙனமே யவன் ஓட்டிக்கொண்டு போயினன்.

௬. வாயுபகவான ஒரு நாள் இடபத்திற் பிரவேசித்து, சத்தியகாம! இடபங்கள் ஆயிரமாய்விட்டன. எங்களை உன் குருவிடத்தி லோட்டிக் கொண்டுபோ வென்றனர்.

கண்டம் ௫.

௧. சத்தியகாம! பிரமத்தினுடைய பாதத்திற்குக் கிழக்கு ஒருகலை, தெறகு ஒருகலை, மேற்கு ஒருகலை, வடக்கு ஒருகலை, இக்கலை நான்கும் சேர்ந்து ஒரு பாதம், இதற்குப் பிரகாசவான் என்று பெயர்.

௨. இவ்வுண்மை யறிந்தவன் இவ்வுலகில் பிரகாசிப்பான், பிரகாச லோகங்களை யடைவான் எனறனர்.

கண்டம். ௬.

௧. மறுநாள் காலையில் எல்லா மாடுகளையும் குருவாசிரமத்தை நோக்கியோட்டிக்கொண்டுபோனான். சாயரட்சை ஒரு இடத்தில் தங்கி அக்னியை மூட்டி அதற்குப பின்புறமிருந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

உ. அக்கினி யவனை நோக்கி வாயுசொல்லியது போற்சொல்லி, பிருதிவி ஒருகலை, அந்தரிட்ச மொருகலை, சுவர்க்க மொருகலை, சமுத்திரமொருகலை, இந்த நாலுகலைகளும் சேர்ந்து ஒரு பாதம், இதற்கு அநந்தவான் என்று பெயர் என்றனர்.

ஙு. இவ்வுண்மை யறிந்தவன் இவ்வுலகில் அநந்தவானுகவும் உலகங்களை ஜெயிப்பனுகவுமிருப்ப னென்றனர்.

கண்டம் எ.

க. சத்தியகாமனை அன்னமொன்று சந்தித்து, அக்னி ஒருகலை, சூரியன் ஒருகலை, சந்திரன் ஒருகலை, மின்னல் ஒருகலை, இக்கலைகள் நான்கும் ஒருபாதம் இதற்கு ஜ்யோதிஷ்மான் என்று பெயர்.

உ. இவ்வுண்மை யறிந்தவன் ஜ்யோதியுள்ளவனு யிருப்பனென்றது.

கண்டம் அ.

க. சத்தியகாமனை நீர்க்கோழி யொன்று சந்தித்துப் பிராணனொருகலை, நேத்திரம் ஒருகலை, செவி யொருகலை, மனது ஒருகலை, இந்நான்கு கலைகட்கும் ஆயதநவான் என்ற பெயர்.

உ. இவ்வுண்மையைக் கண்டவன் எல்லோருக்கும் பிரயோசனமாக விருப்பன் என்றது.

மணவழகு.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்,

சந்தான குரவர்.

1916-ம் வருடம் டிசம்பர் மாதத்திய "சித்தாந்தப்" பத்திரிகையிலும், 1917-ம் வருடம் ஜனவரி மாதத்திய "சைவம்" என்னும் பத்திரிகையிலும் சந்தான குரவர் என்று தலைப் பெயரிட்டு வரைந்திருக்கும் விஷயத்தைக் கண்ணுற்றனம்.

அதில் சிற்றம்பல நாடிகளைப்பற்றிச் சில ஆசங்கைகள் நிகழ்த்தி யிருந்தன. அவையிற்றினைப் பரிகரிப்பான் வேண்டி ஈண்டு எழுதுவது அவசியமாயிற்று.

ஸ்ரீ சிற்றம்பல நாடிகள் என்பவர் மெய்கண்ட சிவாசாரியருடைய மாணாக்கர்தான்.

இவரன்றி, பெரிய பழுதுகட்டிச் சிற்றம்பலவர், சின்னப்பழுதுகட்டிச் சிற்றம்பலவர் என இருவேறு திறத்தார் பிரசித்தியடைந்திருந்தார்கள்.

மெய்கண்ட தேவரின் மாணாக்கராகிய சிற்றம்பல நாடிகள் சீர்காழிப் பதியின்கண் அவதரித்தவர். அவர் மாயூரம் சித்தர் வனத்தில் ஞானப் பிரகாசர் உள்ளிட்ட அறுபான் நான்கு மாணாக்கர்களுடன் சமாதியிலெழுந்தருளினவர்.

சிற்றம்பலநாடிகளும் அவர் மாணாக்கர்களும் அவர் பரம்பரையில் வந்தவர்களும் அருளிச்செய்த நூல்கள்பல. அவை வடமொழியிலும் தென் மொழியிலும் உள்ளன. அவற்றிற் சில அச்சிடப்பட்டு வெளியில் நிலவுகின்றன.

அச்சிடாமலுள்ளன சைவாதீனங்களிலும் சைவர்களிடத்தும் இருக்கின்றன.

மேற்சொன்ன நூல்களில் ஆசிரியர் வணக்கங் கூறுங்கால் மெய்கண்டதேவர் மாணக்கர் சிற்றம்பல நாடிகள் என்று கூறியிருக்கிறது.

தத்துவப் பிரகாசத்தில் கூறிய ஆசிரியர் வணக்கத்திற்கண்ட பாசுரத்தில் "சண்பையர் தலைவன்" என்பது சீகாழிப்பதியிலவதரித்த மெய்கண்டதேவர் மாணக்கர். இச் சிற்றம்பலநாடிகளைக் கூறியதே ஒழிய திருத்துறையூரில் அவதரித்த அருணந்தி சிவாசாரியரைக் கூறவில்லை.

உமாபதி சிவத்தைக் கூறியிருப்பதால் உமாபதி சிவத்தின் ஆசிரியர் மறைஞான சம்பந்தர் அவரது ஆசிரியர் அருணந்தி சிவாசாரியர் ஆகையால் அவரைத்தான் "சண்பையர்தலைவன்" என்று கூறியிருக்கலாம் என்று சந்தேகப்பட்டு எழுதியிருக்கிறது.

அடியில் வருமாறு மேற்படி தத்துவப் பிரகாசச் செய்யுளுக்குப் பொருள் கொண்டால் மேற்காட்டிய சந்தேகம் நிகழ்வதற்குக் காரணம் சிறிதும் இல்லை. அதாவது:—

"முந்து சண்பையர் தலைவன்
கோற்றவன் குடியே முதுபதியாம் உமாபதி."

என்பதற்குக் காழிச்சிற்றம்பலவர் முதலாக மெய்கண்ட தேவர் மாணாக்கர் நாற்பத்தொன்பதின்மரில் ஒருவராகிய அருணந்தியார் பரம்பரையில் வந்த கொற்றவன்குடி உமாபதிசிவம் என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும்.

இப்படிக் கொண்டால் முரண் ஏற்பட நியாயம் இல்லை

மெய்கண்ட தேவர் மாணாக்கர்கள் 49 பேர்களில் சிற்றம்பல நாடிகளைத் தவிர வேறு ஒருவரும் சீகாழிப்பதியில் அவதரிக்கவில்லை. ஆகையால் "சண்பையர் தலைவன்" என்பது சீகாழிச்சிற்றம்பல நாடிகளைக் குறிக்குமே யல்லது திருத்துறையூரில் அவதரித்த அருணந்திசிவத்தை ஒருக்காலும் குறிக்காது.

ஆசாரியர்கள் "சமய குரவர்" என்றும் "சந்தான குரவர்" என்றும் இருவகைப்படுவர்.

சந்தான குரவர் என்பார் பக்குவப்பட்ட ஆன்மாக்களைத் தீக்கையால் மலத்தைப் போக்கடித்துப் பதியிடத்தில் சேர்க்கும் தன்மைவாய்ந்தவர். பதிக்கும் ஆன்மாவுக்கும் சந்திசெய்து வைப்பவர்களானதால் சந்தான குரவர் எனப்படுவார்.

உமாபதிசிவம் தாமியற்றிய சிவப் பிரகாசத்துள் நந்திமுதல் மறைஞானசம்பந்தர் இறுதியாகக் கூறியுள்ளார். மெய்கண்ட தேவருக்கு 49 பேர் மாணாக்கராதலால் மெய்கண்டதேவருக்கு அடுத்த பரம்பரை 49 பேர்களும் ஆவா. 49 பேர்களுடைய மாணாக்கர்களும் ஒவ்வொருவரும் தம்தம் ஆசிரியரைக் கூறுவார்களேயொழிய வேறில்லை. 49 பேர்களில் யாரைச்சொன்னபோதிலும் குற்றமில்லை.

உதாரணமாக.—மறைஞானசம்பந்தர் வணக்கம் அருணந்திசிவத்தைத்தான் கூறுவர், சிற்றம்பலநாடிகளைக் கூறமாட்டார். ஆனால் அது குற்றமல்ல, மரபு. ஞானபபிரகாசர் வணக்கம் கூறினால் மெய்கண்டாருக்குப்பின் சிற்றம்பலநாடி களைத்தான் கூறுவார். அருணந்திசிவத்தைக்கூறமாட்டார்.

ஆகையால் மெய்கண்டதேவருக்குப்பின் 49 பேர்களில் யாரைக்கூறினாலும் எல்லாரையும் கூறினமாதிரியேதான்.

ஆகையாற்றான் உமாபதிசிவம் தம்முடைய பரம்பரையாகிய மெய்கண்டசிவம், அருணந்திசிவம், மறைஞானசிவம் இவர்களைக் கூறினார்.

தத்துவப்பிரகாச சுவாமிகளோ மெய்கண்ட சிவத்துக்குப்பின் "முந்துசண்பையர் தலைவன் கொற்றவன்குடியே" என்று கூறினார். 'முந்து' என்று அடைகொடுத்ததால் மெய்கண்டாருக்கு முதல் சீடர் சிற்றம்பல நாடிகள் என்பதைத் தெரிவிக்கிறார். ஆகையால் சிற்றம்பலநாடிகள் மூதலாக உமாபதிசிவம் ஈறாக உள்ளவர்களுக்கு வணக்கம் கூறினார். ஆகையால் 49 பேர்களையும் மறைஞான சிவத்தையும் உள்ளடக்கிக் கூறியிருக்கின்றார். மறைஞானசிவத்தையாவது அருணந்திசிவத்தையாவது விட்டு விட்டார் என்பது இல்லை.

மேலும், உமாபதிசிவத்துக்குப் பின் தம்முடைய ஆசிரியராகிய சிற்றம்பல நாடிகளை தத்துவப்பிரகாசர் கூறியிருப்பதால் அச்சிற்றம்பலநாடிகள் யாரென்று ஒருசமயம் சந்தேகம் நிகழலாம். யாம் மேலே கூறியாங்கு பெரிய பழுதுகட்டிச் சிற்றம்பல நாடிகள் என்றும் சின்னப்பழுதுகட்டிச் சிற்றம்பலநாடிகள் என்றும் இருவேறு திறத்தார் பிரசித்தியடைந்திருந்தனர். தத்துவப்பிரகாசருடைய குருவானவர் இவ்விருவேறு திறத்தாரில் ஒருவராக இருக்கலாம். சீகாழிச்சிற்றம்பல நாடிகள் அல்ல என்று மாத்திரம் யாம் கூறமாட்டுவோம். இன்னும் இதைப்பற்றி விரிக்கிற் பெருகும். மேலே தெரிந்துகொள்ள விருப்பமுடையார் சைவாதீனங்களில் தெரிந்து கொள்வது விசேஷம்.

இப்படி உற்று நோக்கிப் பொருள் கொள்ளாமல் சந்தானசாரிய புராண சங்கிரக முடையாரை நிராகரித்துப் பேசுவது அழகல்ல

ஆகையால் சந்தானசாரிய புராண சங்கிரகமுடையார் கூறினது சீகாழிச் சிற்றம்பலநாடிகளையென்றும், தத்துவப்பிரகாசர் "முந்துசண்பையர் தலைவன்" என்றதும் அந்தச் சீகாழிச் சிற்றம்பலநாடிகளென்றும "செந்திருவின்பயன் சிற்றம்பலநாடி" என்றது சின்னப் பழுதுகட்டி அல்லது பெரிய பழுதுகட்டிச் சிற்றம்பல நாடிகள் என்றும் உய்த்துணர்ந்து கொள்க.

தத்துவப் பிரகாசச் செய்யுளில் "முந்துசண்பையர்தலைவன்" என்றும் "செந்திருவின் பயன் சிற்றம்பலநாடி" என்றும் ஒரே செய்யுளில் பரம்பரைக்கிரமமாகச் சொல்லிய படியால் இரண்டும் வேறு என்பது செவ்வனே வெளியாகிறது.

துடிசைகிழார், அ. சிதம்பரனார்.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

நம்மிறைவனின் சர்வஞ்ஞத்துவாதி சாட் குண்ணியங்கள்.

முழுதுமுணர்தல், முழுதுஞ்செயதல், வித்தமகிழ்ச்சி, அநாதியாகிய சுதந்திரத்தன்மை, கெடாத சக்தியுடமை, அளவிறந்தசக்தியுடைமை என்னும் சாட்குண்ணியங்களாம்.

மேலேகூறிய நம்மிறைவனின் சர்வஞ்ஞத்துவாதி சாட்குண்ணியங்களை, தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனார், கடவுள் வாழ்த்துத் திருக்குறளில், அமைத்துக்காட்டியதையும், எடுத்துக் கூறுவோம்.

பிருதிவி முதற் சிவதத்துவாந்தம் வரையுமுள்ள முப்பத்தாறு தத்துவ புவனங்களின் பொருள்களையும் எவ்வெக்காலத்தும் இருந்த இருந்தவாறே அறியும் பரப்பிரம்ம பகவானின் முற்றறிவு எனப்படும் சாவஞ்ஞதையைத் திருவள்ளுவநாயனாராகிய முதற்பாவலர் கடவுள் வாழ்த்தின் இரண்டாவது திருக்குறளில் 'வாலறிவன்' என்றார்.

விசித்திர ரூபமாகிய மகாலிங்கத்தைத் தேவர்கள் புறத்தே பூசித்துத் தத்தம் மேலாகிய திவ்விய போகபதங்களை பெற்றவாறுபோல யாவராயினும் அன்பினோடு பிண்டமாகிய சரீரத்தினகத்தே தகரபுண்டரீகத்திலே பரப்பிர்ம்ம பகவானை ஆன்மலிங்கத்துககு நாயகராகக் கொண்டு அந்தரியாகபூசை செய்து வழிபடின் பரமானந்த கைவல்லிய லட்சுமி எனப்படும் தமது திருவை அவ்வன்பர்களுக்குத் தப்பாது பாலிப்பாரென்பதை உணர்த்துமாறே நந்தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவனார் அவர் ஸ்ரீ பாதத்தைத் திருவடி என்பாராய் மூன்றாவது திருக்குறளில் 'மாணடி' என்று கூறினர்.

பரப்பிர்ம்ம பகவானுகிய தாம் எப்பொருள்களினும் வியாபகமுற்று நின்றுரேனும் அவர் அப்பொருள்களாற் சிறிதுந் தொடக்குண்ணுர் என்பதையும் ஒவ்வொரு பொறிகளால் அவ்வவ்விஷயங்களைத் தனிதனியே நுகரும் ஐம்புலன்களும்

"கண்டுகேட்டுண்டுயிர்த் துற்றறியும் ஐமபுலனுமொண்டொடி கண்ணே யுள"

என்றவாறுபோல, ஐம்புலன்களானும் ஒரேகாலத்தில் நுகரப்படும் சிற்றின்பப்பற்றை முற்றும் அறுத்தவர் என்பதையும் முறையானே உணர்த்துதற்கு நான்காவது திருக்குறளில்'வேண்டுதல் வேண்டாமையிலா' னென்றும் ஆறுநதிருக்குறளில்'பொறிவாயிலைந்தவித்தான்'என்றும் அருளினர்.

இதனுல் இறைவர் காமரிபுவாதல் குறிப்பிக்கப்பட்டது.

சமஸ்த கல்யாண குணங்களினுலோங்கிப் பெரியபுகழ் படைத்தமையினுலன்றே அப்பாரப்பிர்ம்ம பகவானுக்குச் சிவ என்னுந் திருநாமம் போந்தது எனவும், அச்சிவசப்த்தத்தை எக்காலத்தும் எவ்விடத்தும் உச்சாரணஞ் செயதல் வேண்டுமென்றும் அங்ஙனஞ் செய்தலால் உலகிற் பயின்ற பாவமனைத்தையும் தகிப்பது சிவ என்னுந் திருநாமம் என்பாராய் அச்சிவ சப்தத்தை 'பொருள் சேர்புகழ்' என்றமையினுல சிறப்பித்தும் அதனை உச்சாரணஞ்செய்வாரைப் 'புரிந்தார்' என்றும் ஐந்தாவது திருக்குறளில் உபதேசித்தனர்.

வீரிய பலத்தினுல் தனக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாதவர் அப்பரப்பிர்ம்ம பகவானுர் என்பதை உணர்த்துதற்கு 'தனக்குவமை யில்லாதா' னென்று ஏழாவது திருக்குறளில் அமைத்தருளினர்.

தருமை சுரிய ஔதாரிய மகராலயர் அப்பரப்பிர்ம்ம பகவானுர் என்பதை உணர்த்துதற்கு 'அறவாழியந்தண' னென்று எட்டாவது திருக்குறளில் வாழ்த்தினர்.

அங்ஙனம் ஸ்மிருதியிற்கண்டவாறு அப்பரப்பிர்ம்மபகவானுக்கு அவ்வறு குணங்கள் உளவாமுறையை மேலே உரைத்த குணங்கள் தோறும் பிரயோகித்தமை யோடமையாது சாமவேதத்தைச் சார்ந்த சாந்தோக்கிய உபநிடதத்திலும் சர்வஞ்ஞானுேத்தரத்திலும் முறையே காணப்படும்.

சர்வஞ்ஞதை முதலிய எண்குணங்களை குறிப்பிக்குமாறு ஒன்பதாங் குறளில் 'எண்குணத்தான்' என்றும் இவ்வியல்புடைய பரப்பிரம்ம பகவானுகிய கடவுளை அடைக்கலமெனச் சார்ந்தவரே ஜனனசக்கரத்தைக் கடக்கவல்லுநராவாரென்பதை விளக்குவாராய்ப் பத்தாந்திருக்குறளில் 'பிறவிப்பெருங்கடல் நீந்துவரென்றும் அருளினார்.

சு. நடேச தேசிகர்,
கவர்ன்மெண்ட் ஸ்கூல் தமிழ்ப்பண்டிதா,
மேலக்காசாக்குடி, நெடுங்காடு.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வேதாகமங்களின் முப்பொருட்டுணிவு ஒன்றே.

பெரியீர்!

பதிபசுபாசம் அநாதிநித்த மென்பதற்கு ஆகமங்களிற் போலவே வேதங்களினும் பிரபல பிரமாணங்கள் பலவுள வென்பதை வேதவித்துக்கள் துணிந்துகாட்டுவாராயினும் வேதங்களை யாராய்ந்ததனை யறுதியிட்டுத்தெளிந்ததாக வெளிவந் திலாவும், வேதாந்த சாஸ்திரவாதிகள் துணிந்து கூறும் வாக்யங்களையே இதனடியிலெடுத்துக்கொண்டு அவர்கள் கூறும்வாக்யங்களாவது அவர்களுக் காதாரத்தை யுண்டுபண்ணுகின்றனவா வென்பதை விவேகிகளறிந்து அவைகள் முப்பொருளும் அநாதி நித்திய மென்பார்க்கே பரமசாதகமாயுள்ள வாதாரமா மென்பதை யுணருமாறு தெரிந்தவரை விளக்குகின்றேன் அவையாவன:—

வேதத்தில் பிரம மொன்றே சத்தியம் மற்றவை மித்தைகாலத்திரயத்தினும் பிரம மொன்றேயுள்ளது. இரண்டாவது பொருளில்லை என விளங்குகின்றது என்று வேதாகத சாஸ்திரமென வழங்கும் நூல்களில் கணித்துள்ளார்.

ஆகமங்களில் பதி பசுபாச மென்னு முப்பொருள்களும் அநாதிநித்திமாயுள்ளன வென விளங்குகின்றது என்று கணித்துள்ளார்.

பிமானம் வழிவிடாமையோ எடுத்துக்கொண்ட கக்ஷியை ஸ்தாபிக்க வேண்டுமென்னு மிச்சையோவப்பொருட்டுணிவு கண்டிலர். பிரமம் தன்னையிங்ஙனந் தெரிந்துகொள்ள வேண்டாதபோது "சுசாதி" என்பதாதி அவ்வுபதேசமே அவவுபதேசத்தைப் பெற்றுய்ய நின்ற ஆன்மா (பசு) வைத்தந்து நிற்றல் கண்கூடாம். பாரமார்த்திகத்தில் வேதத்தின் றுணிபொருள் ஒன்றே எனக் கொண்டாரும் வியவகாரத்தில் ஜகஜீவபர மென்னும்முப்பொரு ளொப்புவதுண்டே யெனின், அஞ்சும் மூன்றும் வியவகார பார்மார்த்திகங்களினும் எட்டேயாவது போல வியவகார பாரமார்த்திகங்களினும், பதிபதியே பசு பசுவேயாம், பதிபசுவாகாது பசு பதியாகாது ஆயினும் பதிபசுவாயும் அல்லவாயும்|நிற்கும் பசு அங்ஙன நில்லா. இது "தருமுயிரவனையாகா வுயிரவைதானுமாகான் வருமவனிவைதானும் வேறுமாய் மன்னி நின்றே" என்றும்" சிவன் சீவனென்றிரண்டுஞ் சித்தொன்று மென்னிற சிவனருட் சித்திவனருளைச் சேருஞ் சித்திவன்றான் பவங் கெடுபுத்தி முத்திபண்ணுஞ் சித்தவற்றிற் படியுஞ் சித்தறிவிக்கப்படுஞ் சித்துமிவன்றான் அவன்றானே யறியுஞ் சித்தாதலினாலிரண்டு மனைந்தாலு மொன்று காதநந்நியமாயிருக்கும்" என்றும் "உலகெலாமாகி வேறுயுடனுமாய்" என்றும்வரும் சிவஞானசித்தித்திருவிருத்தங்களானும்;நன்கு விளக்கும். பிரமம் சுஜாதி விஜாதி சுவகத பேதரகிதம் என்று உபநிடதங்களில் யாண்டும் கூறப்பட்டின்று, ஆனால் சுவேதாசுவதரத்தில் சருவக்ஞன் கிஞ்சிக்ஞன் இருவர் அநாதிநித்யர் என்றும் பிறப்பற்றஅநாதியானமாயை ஒன்றுளதென்றும் இன்னும் பலவாறுய முப்பொருளுண்மை கூறப்பட்டுள்ளது. பின் உபநிடதங்களினும் ஒரு மரத்தில் இருபறவைகளிருக்கின்றன. ஒன்று காமப்பயனையருந்துகின்றது மற்றொ ஒன்றையுமருந்தாமலே விளங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. ஆயின் முத்தி யென்பதென்னையோ வெனின் பெத்த சசையில் மலவீக்குமு முத்திதசையில் சிவப்பேறு மெய்துதலாம் "சித்தமலமறுவித்துச் சிவமாக்கியெனையாண்ட" வென்னுந் தமிழ்வேத மிதற்குச் சான்றும்.

இன்னும் வரும்.

தி. சூ. சிறியாப்பிள்ளை,

ஆர்துக்குடி.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இருமணி.

(சத்தும் சதசத்தும்.)

"எவ்வெவர் தன்மையும் தன்வயிற் படுத்தும்
தானேயாகிய தயாபரன் எமமிறை."

திருவாசகம்.

முன்வாசகத்தில் (கடவுளும் உலகும்) குறித்துள்ள இரண்டு திருமந்திரங்களின் பொருளை விளக்கப் புகுவாம். இவ்விருமந்திரங்களும் ஒருவாறு ஒன்றுகத் தோற்றுவதால், யூகித்துணராவிடின், அவைகளின் மெய்ப்பொருள் கெட்டுவிடும்.

பொன்னை மறைத்தது பொன்னணி பூஷணம்
பொன்னின் மறைந்தது பொன்னணி பூஷணம்
தன்னை மறைத்தது தன் கரணங்களாம்
தன்னின் மறைந்தது தன்கரணங்களாம்.

மரத்தை மறைத்தது மாமத யானை
மரத்தின் மறைந்தது மாமத யானை
பரத்தை மறைத்தது பார்முதற் பூதம்
பரத்தில் மறைந்தது பார்முதற் பூதம்.

இம்மந்திரங்கள் உயிரின் பந்தமோட்சநிலைகளை யுணர்த்தி, அது தத்துவ தரிசனம், ஆத்மதரிசனம், சிவதரிசனம் ஆகிய முத்திரேணியில் ஏறிச்செல்வதை விளக்கும். முதன் மந்திரத்தில் பார்ப்பவன் கண்ணுக்குப் புலப்படுவது ஒரு பொன் அணி. இதில் இருவகைக் காட்சியுளது. அதை பொன்னுகவாவது அல்லது அணியாகவாவது நோக்கலாம். பொன்னுக நோக்குங்கால், அதன்நிறம், மாற்று, இடைமுதலியவை முன்னுக்கு முனைத்து நிற்கும். அப்பொழுது அது அணியென நமக்குத் தோறறுது. அது போலவே, அதை அணியாக நோக்குங்கால் அது காதணியோ, கழுத்தணியோ கையணியோ கால் அணியோ வென்பன முனைத்து நின்று அது இன்னவிதமான பொன் என மனத்தில் வராது. ஆயின் இவ்விருவிதக் காட்சி நிகழுங்காலத்திலும், பொன்னுவது, அணியாவது, பார்ப்பவனுவது

உளதாகாமற்போகவில்லை. அவைகளை மித்தையென்றும் பொய்யென்றும் சொல்லுவதற்கிடமில்லை, அவசியமுமில்லை. பொருள் ஒன்றாயிருந்தும் காட்சி பேதத்தால் வேறாகின்றதன்றி நாம் எவ்விதத்திலும் மருண்டதில்லை. ஒருபொருளை இருகாட்சியுடைத்தாயிருப்பதில், நம்முடைய மனமும் ஒரு காட்சியினின்றும் மற்றொரு காட்சிக்கு மாறும் இயல்புடையதாயிருக்கின்றது. இவ்விருகாட்சியிலும் பயனுண்டு. ஒருவன் ஒரு நகை வாங்கவேண்டுமென்று ஒருநகைவியாபாரியின் கடைக்குச்சென்று நகையைப் பரிட்சிக்குங்கால் அவன், பொன்னும, நகையும் நாமரூபமாத்திரந்தானே, அவையெல்லாம் மித்தைதானே யென்று திடங்கொண்டு பேரம் செய்வானானால் அவன் மோசம் போகானோ! ஒருவன் தனக்கு என்ன மாற்றுத்தங்கத்தில் என்ன நகை வேண்டுமென்று நிச்சயஞ் செய்துகொண்டு, வியாபாரி கொடுக்கும் நகை தான் கோரும் மாற்றிலிருக்கிறதாவென்று பார்த்து, பார்த்து, பிறகு தனக்குப்பிடித்தமான நகையா வென்றும் சோதிப்பான். இவ்வுதாரணத்தை மேற்கொண்டு, திருமூலநாயனாரும், உயிர்க்கும் உடலுக்கும், (Subject and Object) உள்ள இயைபினை உணர்த்தப்புகுந்தார். 'தன்' என்னும் பதம் உயிர், சீவன், பசு, ஆன்மா என்னும் பரியாயபதங்களால் உணர்த்தப்படும் புருஷனை உணர்த்தி நின்றது. 'தன்கரணங்களாம்' என்றதனாலும் இதன் பொருள் மேலும் நிலையுறுத்தப்பட்டது. அப்படிக்கன்றி 'தன்' என்னும் மொழி மாயாவாதிகள் கூறுவதுபோல் பரம்பொருளை யுணர்த்தாது. 'தன் கரணங்களுக்கு' மேல் நின்றது அவர்கள் மதப்படி பரமானதால் அவர்களும் இப்பொருள் கூறி இடர்ப்பட்டார்கள். இப்படி தப்பர்த்தம் செய்யக்கூடுமென்று எண்ணியோ, நம் நாயனாரும், "மரத்தை மறைத்தது" என்று எடுத்துப் பின்னும் அருளிச் செய்தார். 'உயிர் உடல்' (Mind and Body) என்ற முன்னொரு வியாசத்தில், நம் நாயனார் கருத்தின்படி இவற்றிற்குள்ள சம்பந்தம் இன்னதென விளக்கினோம். அதாவது, உயிர் உடலுக்கு இதம்தரக்கூடிய பொருளையும் செயலையும் நாடி அவ்வுடலுக்கே உழைத்து உலகோடு விஷயீகரித்து நிற்கையில், தன் உயிரும் உலகோடொன்றாகி, தான்கெட்டு நிற்கின்றான், மறைந்துகிடக்கின்றான். நம் நாயனாரின் சொற்கூற்றைக்கவனிக்க ஒவ்வொருசமயமும், இதுவெல்லாம் மித்தை மித்தை யென்று மொழியவில்லை. 'மறைத்தது' 'மறைந்தது' என்றே மொழிந்தார். உயிராவது உடலுலகாவது மித்தையன்று, பொய்யன்று. உயிர் உடலோடு ஒற்றி விஷயீகரித்து நின்றபோது (Objective condition) உயிர் உடலினால் (Object) மறைக்கப்பட்டது.

உயிரும் உலகை மறைந்து உலகோடொற்றி நில்லாதபோது, உலகு மித்தையானதில்லை. உயிரில் மறைந்தே நின்றது. இழந்து நின்றது. சிலமத்தமதிகள் இவையெல்லாம் சொல்வாதமென்பர்கள். ஆயின், ஒவ்வொரு மொழியும் ஓரே பொருளில் உபயோகிக்க வேண்டுமென்னும் தர்க்க நியாயத்தைக் கைப்பற்றி, ஒவ்வொரு மொழியையும் சரியாகப் பிரயோகிக்க வேண்டியது அவசியமன்றோ? இவ்விதமாக மொழிகளைச் சரியான பொருளில் உபயோகப்படுத்தாமல் மயக்கம் கொள்ளும்படி கூறுவதனாலன்றோ அநேக துர்விவாதங்களும் தலையெடுத்தன. இதுநிற்க. இவ்விதமாக உயிர் உடலோடு ஒற்றி மறைந்து கிடக்கும் நிலை அதன் பந்தநிலை அல்லது பாசபசுநிலை யென்றுபேர். உயிரை மறைத்து நிறபதற்குப் பந்தமென்றும் பாசமென்றும் மலமென்றும் அவித்தை யென்றும் பேர். தன்னையும் உலகையும் வேறுபடுத்தி, இவ்விரண்டின் உண்மைச் சொரூபத்தை உணர்வது, தான உலகல்ல வென்று தன் சொரூபத்தில் நிலைக்கும்போது, உயிர் தத்துவ தரிசனத்தையும் ஆன்மதரிசனத்தையும் அடைந்ததாகும் (இவைகளினவிவரங்களை உண்மைநெறிவிளக்கத்திலும், சித்தாந்தத்தில் வெளிவந்த 'திரிபதார்த்த தசகாரியத்திலும்' பார்க்கவும்). இவவுண்மையுணர்வினால், உண்மைநீதிபோதம் (Ethics) முற்றும் விரிக்கின்றது. ஒருவன், உலகாசையில் முழுகி நிற்கவும், தன் அறிவு இச்சையெல்லாம் மழுங்கி, தீயசெயல்களைச்செய்து, துன்பத்தில் ஆழ்கிறான். இவ்வுலகப் பற்றினின்றும் விடுபடவும் விடுபடவும், தானும் துயரினின்று விடுபட்டு, தன்மேலான குணங்களையும், அறிவையும் விளக்கிப் பழக்கத்தினால், ஆன்மசுத்தி அடைகிறான். இவ்விதமாவதும், உயிரின் ஓர் முக்கிய தன்மையாகிய அதுவது ஆதல் தன்மையால் உண்டாகியதென்று முன் வியாசத்திலேயே விரித்துள்ளோம். நாம் கண்டமட்டும், இவ்விரிவும், சைவசித்தாந்த நூல்களிற் கண்டதன்றி, மற்றெந்த மதவாதிகள் நூல்களிலும் விரிக்கக் கண்டிலேம். இத்தன்மையினால், இது சத்தும், அசத்தும் ஆகாமல் நடுவே நின்று சதசத்தென்று பேர்பெறுகின்றது,

இத்தன்மையை, ஆணும் பெண்ணும் அல்லாத அலியென்று ஆன்மாவை "ஒழிவிலொடுக்கம்" என்னும் அரிய நூலில் கண்ணுடைய வள்ளலார் கூறுகின்றார். அலியெனினும், அதன்பாலைக் கூறும்போது, ஆணுறுப்பு மிகுந்தால் ஆணாகும், பெண்ணுறுப்பு மிகுந்தால் பெண்ணாகு மென்று தமிழ் இலக்கணம் கூறும். ஆகையால், அலியாகிய ஒருவனை 'அவன்' என்றாவது 'அவள்' என்றாவது அழைக்கப்படுமன்றி, 'அது' என அழைக்கப்

படான் அதுபோலவே, உயிரும், அசத்தாகவாவது, சத்தாகவாவது நிலை பெற்று வாழுமன்றி, தனித்து வாழாது. அதாவது, இவ்விருபொருளுடன் பற்றி நில்லாது தானாகத் தனித்து நில்லாது. கடவுளாவது உலகமாவது இல்லாவிடில், உயிர் என்ற ஒருபொருளே இருக்கமாட்டாது. ஆகையினால் நம் மெய்கண்டநாதனும் இந்நிலையை இரண்டு உதாரணமுகத்தால் விளக்குகின்றார். அவையாவன ஊசலும் (ஊஞ்சல்) சிறைசெய் நீருமாம். ஊஞ்சல் கயிறினால் ஒன்றில் கட்டியிருக்கவேண்டும். வடம் அற்றால் பூமியில்தான் விழவேண்டும். ஆகாயத்தில் தனித்து நில்லாது. ஒரு ஏரியில் கட்டுண்ட நீரும், கரையுடைந்தவழி அங்கு நில்லாது வேறு புலத்து விரைந்து செல்லும். முற்கூறிய உதாரணத்தை முன்னிட்டு நம நாதர் 'அத்திப்பழம் ஏன் கீழே விழுகின்றது' என்னும் கேள்வியின் பொருளை உணர்ந்திருந்தாரென்று வெளியாகிறது. மரத்தின் பலத்தால் தாங்கப்பெற்று அதன் ஆதாரவால ஊஞ்சல் மேல் நின்றது. அதன் வலிவு குன்றியவழி, இன்னொருசக்தியால், பூமியின் ஆகருஷண சக்தி (Force of Gravity) யால் இழுக்கப்பட்டு பூமியில் சேருகின்றது. இவ்விரண்டு சக்தியின் ஊஞ்சல் இடைப்பட்டு நின்றது. எனினும், அது மரம் அல்லது பூமியுடன் இசைய ந்தே நிற்கவேண்டும் பூமியின் அபாரசக்தியால் இழுக்கப்பட்டும், மரத்துடன் கொஞ்சகாலம் சேர்ந்து நின்றது கொஞ்சகாலம் மட்டுந்தான். மரத்தின் கொம்பில் பழம் பழுத்தவுடன் கொம்பு எவ்வளவு இழுத்தாலும் பழம் நில்லாது, மண்ணுடன் சேர்ந்து மண்ணாயவிடும்.* அற்றதும் பூமியைப்பற்றியதும் ஒரே சமயம். அதுபோலவே பாசங் கழன்றால் பசுவுக்கிடம் பதியாம.

இன்னும் வரும்.

ஜே. யம். நல்லசாமி பிள்ளை

B. A., B. L.

---

* இவ்வுதாரணத்தை இனிது கவனிக்கக் கோருகின்றேன். உயிரும் மரமும் உயிரும் உடலுமாம். மரத்தின் உயிர்நிலையே மீண்டும் பழமும் வித்துமாகும். அரும்பு, பூ, பிஞ்சு, காயாயிருக்கும் வரை மரத்தின் சாரம் (Sap) அவைகளில் சென்று கொம்பில் ஒட்டியிருக்கும், மாம்பிஞ்சை ஒடித்தால், பால் ஒழுகக் காண்கின்றோம். இதுதான் வினைப்போகம். சாரம் செல்லாமல் பால் அற்றபோது பூவும் உதிரும், பிஞ்சும் உதிரும், காயும் உதிரும். இவை சகல கிழங்கு காயில் சார்முற்றிலும் ஊறின பின்பேரில் பழமாகி, பாலற்றுகின்ற மேல் பழம் தானாய் உதிரும். இது வினைப்போகம்முற்றிலும் துய்த்தநிலை, இருவினையொப்பும் மலபரிபாகமும் எய்திய நிலை. மண்ணாய் விடினும், விதை மடிவதில்லை. அநேககாலம் மண்ணில் புதைந்து கிடக்கும்.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

கிரியாமார்க்கம்.

மானுடப்பிறப்பெடுத்து, முன்செய்த புண்ணியவசத்தால் சற்சமயமாகிய சைவசமயத்தை அனுட்டிக்கும் பெரும்பேறுவாய்க்கப்பெற்ற ஆன்மாக்கள் கடைத்தேறுதற்குரிய சோபானக்கிரமம் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்னும் நான்குபாதங்களுமாம் என்பது சித்தாந்த நூற்றுணிபு.

எல்லாச்சமயங்களுக்கும் பொதுவகையால் வேண்டப்படும் ஒழுக்கங்களிற் சிறந்து, அதன் பின்னர் சைவசமயத்துக்குச் சிறப்புவகையால் வேண்டப்படும் இலக்கணங்கள் அமைந்து, சிவநேசம் உடையராய், திருக்கோயில் அலகிடல், மெழுகல், திருநந்தவனம் வைத்தல், மலர்பறித்தல், பூமாலைகட்டுதல் முதலிய சிவகைங்கரியங்களைச் செய்வோர் சிவநாட்டம் பெரிதும் வளரப்பெறுவர். இவர்கள் தமது உடலைச் சிவபணிக்கு அர்ப்பணம்செய்து அங்ஙனம் செய்புமுகத்தால் தமது உடற் செயல் வாயிலாகச் சிவனைத்தரிசித்தலின், இவர்களது தரிசனம் படர்க்கைத்தரிசனம் எனப்படும், இதுவே சரியாமார்க்கம் எனப்படும்.

இந்தச்சரியை வாயிலாகச் சிவனைப் புறப்புறமாகக் கண்டு, அக்காட்சியின் முதிர்ச்சியுற்றோர், தம்மிடத்தே முன்னிருந்த சிவநாட்டம் பின்னும் ஒரு மடங்கு விருத்திபெற்றுச் சிவகர்மமுடையராகி அந்தச்சிவனை முன்னிலைப்படுத்துப பூசித்தலாகிய சிவார்ச்சனை முதலிய பணிகளில்நிற்பர். இவர்கள் சிவனைத்தரிசிக்கும் தரிசனம் முன்னிலைத் தரிசனம் எனப்படும். இந்தத்தரிசனம் சிவனைத் தமக்குப் புறத்தேகாணும் தரிசனமாதலின் புறத்தரிசனம் எனவும்படும்.

இந்தமுன்னிலைத்தரிசனத்திலும் முதிர்ச்சியுற்றுத் தம்மிடத்துள்ள சிவநாட்டம் பின்னுந்தடிக்கப் பெற்றோர் சிவனைத் தம்முட்காண்டற்குரியதாகிய யோகத்தைச்சாதித்து, அந்தச்சாதனை வாயிலாக அப்பெருமானைத் தமது இருதயகமலத்தின் வைத்துக்காணபதாகிய தன்மைததரிசனம கைவரப்பெறுவர்.

இந்தத்தரிசனத்தால இவாகள் சிவனைத் தம்முன்னே காண்பாராயினும், தம்மை அவரின வேறெனத்துவித பாவனை பண்ணுதலால் இத்தரிசனம் அகப்புறத்தரிசனம் என்னப்படும்.

இந்தத்தன்மைத்தரிசனத்தினும் முதிர்ச்சியுற்று, தமது செயலிறந்து, அங்ஙனம் செயலிறத்தல் காரணமாக மனமும் இறந்து, சிவத்தைத் தம்மின் வேறாகாத அத்துவிதப் பொருள் எனக்கண்டு சிவானந்தத்தின் முழுகுவோர், தன்மைமுன்னிலை படர்க்கை எனும் இடவேறுபாடேனு சிறிதும் இன்றி எல்லாம் சிவமாகத்தோன்றும் ஆனந்தத்தை அனுபவிப்பார். இதுவே உண்மைத்தரிசனமாதலின் இது அகத்தரிசனம் எனப்படும். இந்தத்தரிசனம் முதிரும் இடத்து இதற்குத்தரிசனம் என்னும் பெயர்தானும் அமைவது கூடாதாகும். இது மனவாக்கிறந்த அனுபவமாகும்.

இறுதிக்கண் நிற்பனவாகிய யோகஞானங்களுக்கு வழிகாட்டிகளாகவுள்ளன முதற்கண் நிற்பனவாகிய சரியை கிரியைகளாதலாலும், யோகஞானங்களை அனுட்டித்தற்குரிய பக்குவம் மிகச்சிலர்க்கன்றி இல்லாமையானும், சரியை கிரியைகளை அனுட்டித்தல் சைவசமயிகள் சகலருக்கும் இன்றியமையாது வேண்டப்படும் சாதனமாகும்.

நாம் மனத்தாற் கடவுளை வணங்குதற்கெல்லாம் காயத்தால் அவரைச் சேவித்தல் பெருந்துணையாகுமாதலால், காயத்தாற் செய்யப்படுவனவாகிய சரியை கிரியைகளைச் சமய சாத்திரங்கள் சொல்லும் நெறியில் நின்று கிரமந்தவறாது அனுட்டிப்பது எமக்குப் பெரிதும் வேண்டப்படும். மனத்தை ஒடுக்கிக்கடவுளிடத்தே ஒடுக்குதற்கு எல்லாரும் பக்குவிகள் அல்லர் ஆதலாலும், இங்ஙனம் ஒடுக்குதற்கு எம்மிடத்தே சிவநாட்டம் பெரிது வேண்டப்படுமாதலாலும், இந்தச்சிவ நாட்டம் நாம் எமது காயத்தைச் சிவப்பணியிற் செலுத்துவதால் எம்மிடத்தே மிக எளிதின் வந்து சித்திக்குமாதலாலும், சரியை கிரியைகளை எல்லாம் நாம் தப்பாது அனுட்டித்தல் வேண்டும். இந்த உண்மையை அறியாத இக்காலத்துள்ள நவீனவிவேகிகள் சிலர் சரியை கிரியைகளை ஏளனம் செய்வர்.

சீவர்கள் எல்லாம் உலகத்திற் சேட்டையுற்று அந்தச் சேட்டைகாரணமாக, தம்மைச்சேட்டிப்பிக்கும் திருவருளை அனுபவித்து, அவ்வனுபவங் காரணமாகவே அவர்கள் எல்லாம் படிமுறையாக ஏற்றமுறுதல் வேண்டும் என்பது கடவுளுடைய பஞ்சகிருத்திய பிரயோசனத்தை நுணுகி ஆராய்வார்க்கு இனிது புலப்படும். ஆகவே சீவர்கள் எல்லாம் சேட்டையுறுதலாகிய செயன்முறை அவர்களுக்கு அத்தியாவசியமாக வேண்டப்படும்என்பது நன்றாகநிச்சயிக்கப்படும். மேற்படிக்கணுள்ளசீவர்கள் செயன்முறை பற்றியே விருத்திபெற்று, அங்ஙனம் விருத்திபெற்றபின்னரே அவ

ர்கள் கடவுளை அறிவிலும், அதன்பின்னைத் தமது உணர்விலும் காணவல்லவராவர். இந்தக்கிரமத்தால் நாம்எல்லாம் தாவரதோற்றங்களும் மிருகதோற்றங்களும் படிமுறையாக அடையும் விருத்திகொண்டு இன்றறியலாம். இந்தவிருத்திக்கிரமத்தை எமது சமயசாத்திரங்கள் ஆனமதத்துவம்பற்றி அடையும் விருத்தி, வித்தியாதத்துவம்பற்றி அடையும் விருத்தி, சிவதத்துவம்பற்றி அடையும் விருத்தி என்று மூன்றுவகையின் வைத்துவிளக்கும். ஆன்மதத்துவம்பற்றி அடையும் விருத்தியே ஆன்மாக்கள் எல்லாம் தங்கள் காயத்தாற் செய்யும் செயன்முறைபற்றி அடையும் விருத்தி எனப்படுவது.

இந்தச்செயன்முறைகள் தம்முள்ளும், நல்வினைகளைச் செய்வதால் ஆன்மாக்களுக்கு விருத்திபெரிதும் உண்டாகும். நல்வினைகளிலே சிவசத்தி அதிட்டானம் மிகப்பெரிதாகையினாலே, எந்நல் வினைகளைச்செய்வோர் எல்லாம் அந்தச்சிவ சத்தியை அதிகமாக அனுபவித்து, அவ்வனுபவக்காரணமாக அதிகமான விருத்தியைப்பெறுவர்.

நல்வினைகள் தம்மிலும் சிவனை முன்னிலைப்படுத்தி அவருடைய திருவடிகளுக்கு நாம் செய்யும் கிரியைகளிலே சிவசத்தி அதிட்டானம் பின்னும் அதிகமாக உண்டு ஆதலால், எமக்குச் சிவார்ச்சனை முதலிய கிரியைகளும் அவற்றிற்கேதுவாகிய சரியைகளும்' நல்வினைகளினும் அநந்த மடங்கு அதிகமாகிய பயனைத்தருவனவாகும்.

எமது சமயக்கிரியைகள் எல்லாம் பலதத்துவார்த்தங்களைக் குறிப்பாய் விளக்கி, எமது அந்தக்கரணங்களிலே அந்தத் தத்துவார்த்தங்களின் பயனை அபுத்திபூர்வமாகவும் பதியசெய்து அங்ஙனம் பதியும் பயிற்சி வசத்தால், காலாந்தரத்திலே அந்தத்தத்துவக் கிரமங்களை நாம் எல்லாம் அனுபவத்தில் அதற்குரிய சிறந்தசாதனங்களாகும். அந்தக்கிரியைகள் எல்லாம் அதிரகசியமாகிய அந்தரங்கத்துறைகளுக்கு அறிகுறிகளாகப் பரமஞானமாகிய இறைவனால் அமைக்கப்பட்டுள்ளனவாம். ஆகவே அந்தக்கிரியைகளைச் சமயங்கற்பித்தவாறு சற்குருமுகத்துப் பெற்றுச் சிறிதும் வழுவாது எம்மால் அனுட்டிக்கற்பாலனவாகும். உபாத்தியாயரிடத்துக் கிரமமாகப் பாடங்கேட்டு அந்தப்பாடத்தை அவர் சொல்லிய முறைப்படி நாம் கிரமமாக அப்பியாசம் செய்தாலன்றி அந்தப்பாடத்தால் எமக்குச் சிறிதாவது ஒருபயன் வாய்க்கமாட்டாது. சமயக்கிரியைகள் லௌகிகபாடங்களிலும் பெரிதுவிசேடமுடையனவும் அதி அந்தரங்கமானவுமாம். ஆதலால், நாம் எமது மனம்சென்றவாறு அவற்றை எடுத்தாளாது கிரமவழி நின்று அவற்றை அனுசரித்தல் ஒருதலையான் வேண்டப்படும் என்க.

ச. சபாரத்தின முதலியார்,

யாழ்ப்பாணம்.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சைவசமய மாட்சி.

———:o:———

தொகுதி 6. பகுதி 6 பக்கம் 142. தொடர்ச்சி.

அதுமாத்திரமேயோ, தமக்குமாத்திரமேயோ, தமக்கு மாத்திரமே வேண்டுமென்று பொருள் தொகுத்துக்கொள்ளாமல் தமது இன்பத்திற்கு உதவியாய் நிற்கும் மனைவி மக்கள் பெற்றோர் உற்றார் நண்பர் முதலாயினோர்க்கு வேண்டுமனவும் பொருள் தொகுத்துக்கொள்கின்றார்கள். அங்ஙனம் பொருள் தொகுக்குமிடத்தும் பலர்க்கும் பயன்படுங் கைத்தொழில் உழவு வாணிகம் முதலிய முயற்சிகளிற் புகுந்து தாம் பயன்பெறுதலல்லாமலும் பிறரையும் பயன் பெறுத்துகின்றார்கள். இவ்வாறு விரிந்த அறிவு கொண்டு தாம் இன்புறுங் காலத்து அதனைப் பிறர்க்கும் இன்பம் விளைதலால் அவ்வின்பத்தைக் கண்டு மக்களாயினோர்க்கு மேலுமேலும் இன்பமே விளையாநிற்கும்.

> "தாமின்புறுவ துலகின்புறக்கண்டு
> காமுறுவர்கற்றறிந்தார்."

என்ற திருவாக்கின்படி பிறர் அடையும் இன்பத்தைக் கண்டு இங்ஙனந் தாமும் மகிழும் மகிழ்ச்சி மிருகங்களுக்கு உண்டோ சொல்லுமின்! இன்னும் மக்களிற் கற்றவராயுள்ளார் ஏனைக்கற்றறிவில்லார் எய்தும் இன்பத்தினும் மிகச்சிறந்த இன்பம் எய்துகின்றார். கல்லாத மாந்தருக்கும் கற்றறிவுடைய நல்லாருக்கும் அகத்தும் புறத்தும் அறிவு நிகழுமாயினும், அவ்வறிவு கற்றவரிடத்து நுணுகி விரிந்து பெருகிப் பேரின்பந் தருதல்போலக் கல்லாதவருக்குத் தரமாட்டாதாகும்; இதுபற்றியே தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனாரும்

> "கல்லாதான்ஒட்பங்கழியநன்றாயினும்
> கொள்ளாரறிவுடையார்"

என்று அருளிச்செய்தனர். சாமானிய அறிவினையுடையார் மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவிகளால் புறப்பொருள்களை ஆய்ந்தறிந்து அறிவுபெருகி மிக்க இன்பம் அடையமாட்டுவாரல்லர்; மிருகங்களைப்போல உண்டு உறங்கிக் கலந்து அவ்வளவினிலே மகிழ்ந்து ஒழிவர். கல்வியறிவுடையாரோ உலகத்துப் பொருள்களின் பலவகைத் தோற்றங்களையும் அவற்றின் அற்

புத அமைவுகளையுங் கண்டும், இனிய ஓசைகளையும் இசைப்பாட்டுக்களையுங் கேட்டும், பலவகைப்பட்ட சுவைகளையும் நறுமணத்தையுங் கவர்ந்தும், மெல்லென்ற பொருள்களைப் பரிசித்தும், இவற்றோடு மாணுவறிவாற் பல கலைஞான நூல்களை ஓதியுணர்ந்தும் ஏனைசாமானியர்க்கு எட்டாத ஓர் அரிய இன்பத்தைப் பெறுவர். கல்வியறிவில்லாதவர் மனிதருள் மிருகங்களாவார்; இவ்வுண்மையை உணர்த்துதற்கன்றோ தமிழ்வேதமும்

"விலங்கொடு மக்களனையர் இலங்குநூல்
கற்றாரோ டேனை யவர்"

என்று கூறுவதாயிற்று.

இனி இத்துணைப் பெரியகல்வி யறிவினையுடையவரும் நிலையில்லாத உலகத்துப் பொருள்களையும் நிலையில்லாத சிற்றுயிர்களையும் அவற்றின நுட்பங்களையும் முற்றுணர்ந்து, அதனாற் பெருகிய விசேட அறிவால் விசேடமாகிய ஆனந்தத்தை அடைகின்றாரென்றாலும், அவரால் ஆராயப்பட்டனவும் நிலையில்லாத சிறு பொருள்களாயப் போதலின் அவற்றை அறிந்த அக்கற்றோ ரறிவும் சிறியதாய் ஒழிய, அவரைப்பற்றிய அறியாமையும் முற்றும் நீங்காததாய நிற்க, அவ்வறியாமை வாயிலாக வருந்துன்பமும் அவரை விட்டு நீங்காமல் பிறவிகடோறும் அவரையும் துன்புறுத்தியபடியாகவே தொடர்ந்து வரும். ஆ! கல்வியால எத்துணைப் பெரியவராயினும், அவர் உலகத்தனுப்பொருள்களைப்பற்றியு ம தம்மையொத்த சிற்றுயிர்களைப்பற்றியுமே தமதறிவை இயங்க விடுவார்களாயின், அவர் ஏனைச்சாமானியர்க்கு எட்டாத விசேட இன்பத்தை அடைந்தாலும், இவ்வின்பமுங் கடைசியிற சிற்றின்பமேயாய் நிலையாது கழியப் பின்னர் அவர் பெருந் துன்பவயத்தராயே பிறவிகளிற் பட்டு உழலுவர்! இதுபற்றியன்றோ செந்நாப்போதரும்

"கற்றதனாலாயபயனென்கொல்வாலறிவன்
நற்றாள்தொழாஅரெனின்"

என்று அருளிச்செய்வாராயினர். இனி இக்கற்றோரினும் மேம்பட்ட முனிவரோ உலகத்துப் பொருள்களின் நிலையாமையினையும் சிற்றுயிர்களின் சிற்றறிவியல்புகளையும் இனிது உணர்ந்து அவற்றின்கட் சிறிதும் பற்றில்லாமல் எல்லாப்பொருள்களினும் பெரியதாய், உயிர்ப்பொருள் உயிரில்பொருள் என்னும் எல்லாவற்றினும் நுண்ணியதாய, எல்லா அறிவுகளினும்

மேலான தூயபேர் அறிவினையுடையதாய், இங்ஙனம் பேரறிவுடையதாய் இருத்தலின் அவ்வறிவோடு பேரின்பமும் உடன் நிகழப்பெறும் பேரின்ப நிலையமாய, என்றும் நிலைபேறுள்ள அழியா முழுமுதற்பொருளாய் விளங்காநின்ற ஒப்புயர்வில்லா ஒரு தனித்தலைமைப்பெருங்கடவுளையே அறியும் பேரறிவுகொண்டு அப் பேரறிவோடு ஒருங்கு நிகழும் பேரின்ப அமிர்தசாகரத்திற் றிளைத்துப் பேரின்பவுருவாய் நிலைதிரியாது அமர்ந்திருப்பர். இங்ஙனம் முனிவரால் அடையப்பட்ட ஆனந்தமானது எல்லையற்ற பேரானந்தக் கடலாய, எல்லா ஆன்மாக்களுங் கடைசியாக எய்துதற்குரிய முடிந்த பதமாய விளங்கும்.

என்று இதுகாறுங் கூறியவாற்றால் முழுமுதல் முனிவர் ஈறான எல்லா ஆன்மாக்களும் துன்ப நீக்கத்தையும் இன்ப ஆக்கத்தையுமே அவாவி முயன்றாலும், அவ்வான்மாக்கள் எல்லாம் தத்தமக்கு அறிவு எட்டியவரையிலே உலகத்துப் பொருள்களைப்பற்றியும், தம்மையொத்த சிற்றுயிர்களைப் பற்றியும், எல்லாவற்றிற்கும் மேலான கடவுளைப்பற்றியும் நின்றமையால், அவ்வான்மாக்கள் மாட்டுத் தோன்றிய ஆனந்தமும் பலதிறப் பட்டதாயிற்று.

(தொடரும்)

சுவாமி வேதாசலம்.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

யாக்கை நிலையாமை.

எண்ணிலாத பிறவிகளுள்ளே மிக்க மேலாகிய பிறவி மானுடப்பிறவியே. அங்ஙனம் இம்மனிதப்பிறவியில் வருதல்மிக அருமையேயாம். அஃதெவ்வாறெனை ஆராயுங்கால் ஒருவன் கடலைக் கையால் நீந்திக் கரையேறுவது போலாம். இவ்வருமையான மனிதப் பிறப்பை யுண்டாக்கியது கிருபா வெள்ளமாகிய சிவத்தன்மை. திரிகரணங்களினாலும் வழிபட்டு முத்தியின்பத்தைப்பெற்றுய்தற் பொருட்டேயாம். இத்தன்மைத்தாகிய அச்சரீரம்

கருப்பையிலழியினுமழியும், பாலாவத்தை, தருணாவத்தை, விருத்தாவத்தைகளிலழியினுமழியும். இச்சரீரம் நிலையின்றி அழிவதுண்மையாதல் பற்றியன்றோ, கபிலர் "உலகத்தீரே, உலகத்தீரே" நாக்கடிப்பாக வாய்ப்பறையறைந்து சாற்றக்கேண்மின் சாற்றக்கேண்மின, மனிதற்கு வயது நூறல்லதில்லை, ஐம்பது இரவில் அகலும், துயிலினால் ஒட்டிய இளமையில் ஒலைந்து நீங்கும், ஆக்கை இளமையில் ஐமூன்று நீங்கும், எழுபதுபோக நீக்கியிருப்பன முப்பதே எனரும்" பட்டினத்தார் "முடிசார்ந்த மன்னருமற்று முள்ளோரும் முடிவிலொரு, பிடிசாம்பராய வெந்து மண்ணாவதுங்கண்டு பின்னுமிநத, ப , சாரதவாழ்வை நினைப்பதல்லால் பொன்னினம்பலவர், அடிசார்ந்து நாமுய்ய வேண்டுமெனறே அறிவாரில்லையே' இதைப்போலவே இனனுமனேகர் யாக்கை நீரிற்குமிழி யென்றும் அருளிச்செய்திருக் கின்றார்கள். குளிக்கப்போய் சேறணிவார் சிலமாய் நாம் இச்சரீரநிலையாமையை யறிந்தும், பட்டினத்தார் "ஊருஞ்சதமல்ல உற்றார்சதமல்ல உற்றுப்பெற்ற, பேருஞ்சதமல்ல பெண்டீர்சதமல்ல பிள்ளைகளும், சீருஞ்சதமல்ல செல்வஞ்சதமல்ல செகந்தனிலே, யாருஞ்சதமல்ல நின்றாள் சதம்கச்சி யேகம்பனே" என்றவாக்கையுமறந்து கடவுளின் வழியொழுகி அவரருளிச்செய்த நூல்களைக்கற்றுணர்ந்து முத்தியின் பதத்தைப்பெறநாடாது இவ்வுலகப்பொருளை இச்சித்துப்பஞ்சமாபாதகங்களுள் மூழ்கிப் பிறர்வாழவில் பொறாமை கொண்டு யானெனதென்னும் மமதையடைந்து செருக்குற்றலைவது எவ்வளவோரறியாமை. நமது ஜீவியபிரயாணத்தைச் சரியாய் முடிப்பதே நமதுகடனென எண்ணாது என்றும் வாழ்வோமென எண்ணியோ அன்றி பிறிது கருத்துகொண்டோ நம்மவரில் அனேகர் பெற்றாரை மறந்து பகவானருளிய கண்ணொளி தமது பொருண்மேன்மையால் மழுங்கப்பெறறு ஏழைகளை வஞ்சித்து அவர்களின் பொருளைக் கவர்ந்து அவர்களையும் அனேகவித கேடுகளுக்காளாக்கி கடைசியில தாங்களும் கேடுகெட்டு அலைந்துலையும் வழியைத்தேடுகின்றார்கள். இவ்வித நிலையாமையை யுடைய நமதுயாக்கை அநித்தியமென்பதையுணராது வேறுசிலர் தம்பகை முதலியவற்றை சாதிப்பது ஆலயம், தனியிடம், மூலைமுடுக்கு முதலியனகண்டு நமதெண்ணம் ஈடேறுங் காலம் பார்த்துத் தம்பகைஞரைக் குத்தியும் வெட்டியும் அடித்துமிடித்தும் இவ்வித அனேக பாதகங்களைச்செய்து ஈற்றில் போலீசார் கைக்குளகபபட்டுச் சிறைச்சாலையேகித் தூக்குமரத்துக்கு மாளாகிறார்கள்.

இவவித சரீரம் இவ்வாறான நிலைமையுடையதாவென மனமுருகி "இப்பிறவிதப்பினால் எப்பிறவி வாயக்குமோ யாது வருமோ" வென அஞ்சி இவ்வுலகமோ மாயகை ஆகவே இவ்வுலகவின்பங்கள் முதலிய யாவு மாயகையேயனறி நித்திய மன்றென்னும் உண்மையறிந்து பேரின்பமய மாகிய சிவபெருமான குஞ்சிதபாதமே தஞ்ச மென்றும் அவரருள் வழி நடத்தலே முத்தியின்பத்தைப பெறுதற்கு வழியென்றுணாந்து நடப்பதே கற்றுணர்ந்தவர்களுடையவும் அவர்களைச் சார்ந்தவர்களுடையவும் முக்கிய கடமையாதலால் சுய நலத்தை மட்டும் பாராது யாவர் சுகத்தையுங் கருதி இயன்ற மட்டும் அறம்புரிந்து நற்பெயரடைவதே மேலான காரியம்.

அ. பழனிவேலாயுதம் பிள்ளை,
காரைக்கால்.

சமாச்சாரங்கள்.

சென்னைச் சிவனடியார் தலயாத்திரைச்சங்கம்—ஜுலைமீ 1வ 46, 47-வது தலயாத்திரையாகக் (கோடம்பாக்கம்) புலியூர், சாலிக்கிராமஞ் சென்று, சிவாலயவழிபாடு, தமிழ்வேதபாராயணஞ்செய்து, சிவஸ்ரீ-யதீந்திர சுவாமிகளைக்கொண்டு உபந்நியாசம் செய்வித்துத் திரும்பினர்.

சேலம் ஓமலூர் சன்மார்க்க சங்கம்—ஜுலைமீ 21வ மாலை செவ்வாய்ப்பேட்டைச செந்தமிழ்ச்சங்கம் பிரசிடெண்ட் ஸ்ரீமான் P. V. பொன்னுசாமி நாய்க்கர் அவர்கள் அக்கிராசனத்தின கீழும், 22வ காலை பாகல்பட்டி மிட்டாஜமீன்தார் ஸ்ரீமான் P. L. இராமசாமி நாய்க்கர் அவர்கள் அக்கிராசனததின் கீழும், அன்றுமாலை கோயமுத்தூர் வக்கீல் ஸ்ரீமான் C. K. சுப்பிரமணிய முதலியார், B. A., அவர்கள் அக்கிராசனத்தின் கீழும் பலவித்துவ சிகாமணிகள் பற்பல விஷயங்கள் உபந்நியாசஞ் செய்ய நானகாவதுவருட மகோற்சவ நிறைவேறியது.

மாணும்பதி ஸ்ரீகலியாணசுந்தர பக்தஜன சபை—இச்சபையானது சென்னைச்சைவ சித்தாந்த மகாசமாஜத்தின் கிளைச்சபையாக வேறபடுத்தப்பட்டு ஜுலைமீ 27வ ஸ்ரீசுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் திருநட்சத்திர மகோத்சவமும், மாகேஸ்வர பூசையும், பிரசங்கமும் அச்சபையார்நிறைவேற்றினர்.

சிவஞானப்போதச் சிற்றுரைவிளக்கம்—சிவஞானபோதத்திற்கு மாதவச் சிவஞானமுனிவரர் இயற்றிய சிற்றுரையை யாவரும எளிதில் விளங்கிக்கொள்ளுமாறு விளக்கமொன்று எறக்குறைய நூறுபாரங்களில், திருவாவடுதுறை யாதீனத்துச் சைவப்பிரசாரகர் ஸ்ரீமான்-பொ-முத்தைய பிள்ளை யவர்கள் அச்சிட்டு முடித்தனர். சீக்கிரம் வெளிவரும்.